

Miljøministeriet

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2021-7956
Den 15. juni 2021

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 1371 (MOF alm. del) stillet 12. maj 2021 efter ønske fra Pernille Vermund (NB).

Spørgsmål nr. 1371

”Mener ministeren, at det er rimeligt, at husdyrproducenter, der lovligt har etableret deres bedrifter, kan tvinges til at lukke deres husdyrproduktion uden erstatning som følge af husdyrloven specifikke ammoniakkrav? Og hvad vil ministeren gøre for at finde en løsning på de udfordringer, som mange landmænd oplever i forhold til husdyrlovens specifikke ammoniakregulering, der betyder, at de enten kan være helt låst i forhold til at udvikle deres bedrifter eller i yderste konsekvens kan blive tvunget til at afvikle deres husdyrproduktion uden erstatning?”

Svar

./ Indledningsvis henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål 1170 (MOF alm. del), hvor jeg har svaret på, om der er tale om en rimelig retssikkerhed for de landmænd, der oplever, at der, efter de har fået en miljøgodkendelse, er blevet kortlagt kategori 1 eller kategori 2 natur i nærheden af deres husdyrproduktioner, som betyder, at de ved en revurdering ikke længere vil kunne fortsætte den hidtil lovlige produktion.

Reglerne om indfasning af husdyrbruglovens specifikke ammoniakkrav (totaldepositionskravet) blev indført som erstatningsfri regulering tilbage i 2011 af den daværende regering bestående af Venstre og Det Konservative Folkeparti. Reglerne erstattede tidligere regler for bl.a. at sikre overholdelse af habitatdirektivet og for at sikre en hensigtsmæssig strukturudvikling.

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål 1170, nævnt ovenfor, og af mit svar på spørgsmål 1372 (MOF alm. del.), blev der med reglernes ikrafttræden i 2011 etableret en overgangsordning, som betyder, at reglerne først får virkning for ansøgninger om etablering, ændring eller udvidelser indsendt efter lovens ikrafttræden og for sager om revurdering efter dette tidspunkt. Reglerne sikrer dermed en langsom, men sikker indfasning af totaldepositionskravet for alle bedrifter, samtidig med at der tages hensyn til de investeringer, der måtte være foretaget, inden reglerne trådte i kraft. Der er således mulighed for, at husdyrproducenterne i tilknytning til revurderingen kan få udsættelse med at opfylde kravet, indtil anlægget er nedskrevet. Den typiske levetid for et staldanlæg er 15-20 år, der i visse situationer kan forlænges op til 25-30 år, efter staldanlæggene er etableret, for at tage hensyn til allerede foretagne investeringer på tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Lea Wermelin

/

Nina Møller Porst